

LBRIS

We know
books

CRISTINA TOMA

fără
AȘTEPTĂRI

Editura
Petale Scriso
Nojorid, 2025

1.

Riana

Aprilie 2024

Pașii mei grei și deloc încrezători mă îndrumă spre locul în care sunt așteptată. Am stat doi ani și câteva luni închisă și realizez că pășesc într-o lume nouă. Mă simt urmărită și parcă toți oamenii știu ce am făcut. Problema cea mai gravă nu e asta, ci că nu regret nicio clipă. Trebuia să o împușc în cap, nu în mână. Îmi mușc limba de parcă ea ar avea vreo vină. Singurul vinovat e creierul și toate deciziile lui proaste care m-au adus într-un punct în care mai am puțin și o iau razna.

Nu trebuia să mă împrietenesc nici cu Serena și cu atât mai puțin cu nebuna de Olivia. Nu știam că au atâtea motive să se răzbune pe Ellie, mi-a fost suficient să știu că nu sunt singura care îi vrea răul. Partea bună e că eu am reușit să ies din închisoare, Olivia încă se luptă cu dependența de droguri și tulburările de comportament care i s-au agravat. Cât despre Serena, se pare că iubitul ei, Jack, a găsit o soluție să o scoată cu ceva timp înaintea mea și am auzit că au plecat din țară. Păream prietene și chiar mi-au dat impresia că-mi sunt prietene când m-au sunat să-mi propună o „afacere”, însă am realizat că și-au pus planul pe primul loc, iar eu am rămas a nimănu. Norocul meu că Ron a fost...

— Riri!

Vocea lui Ronald mă face să revin în prezent. Încă mă întreb dacă l-am iertat sau dacă o voi putea face vreodată. O să aflu asta în zilele următoare când sper că voi profita de el și de faptul că se simte obligat să mă ajute.

Sunt aici, afară, liberă și asta doar datorită lui și a insistențelor pe care le-a aplicat asupra surorii lui și a...

— Hei, ești OK? brațele lui mari și puternice îmi cuprind umerii și mă trezesc îmbrățișată, deși nu am dat de înțeles nicio clipă că îmi doresc acest lucru. Inspir ușor deranjată, dar mirosul parfumului său îmi invadează nările. Nu-mi place cum trezește în mine o senzație ușor ciudată și greu de înțeles.

Da, îi sunt datoare pentru că azi pășesc afară, dar trebuie să păstrăm o distanță, una cât se poate de mare. Alfel s-ar putea ca sentimentele mele să revină și în clipa de față nu-mi mai doresc nimic, nici măcar iubire. E adevărat că l-am plăcut în trecut, dar m-a făcut să-l urăsc. Încă încerc să definesc noile sentimente pe care le am față de el și sunt bulversată de toată situația în sine. De mine, de el, de noi în prezent. Ce caut aici, ce caută el aici?

— Ronald! Te rog, sunt bine.

Nu am nevoie de mila lui și nici de atingeri. Cu atât mai puțin de la el. Îl împing ușor și mă simt mai bine când pășește câțiva centimetri..., mai mulți centimetri în spate.

— Scuze, ai nevoie de haine curate și mai mult ca sigur de un duș. Să mergem acasă și discutăm apoi.

Mda, un mod subtil de a-mi spune că miros a pușcărie și a vinovăție. Sunt eu sinceră, dar la capitolul ăsta, Ronald m-a întrecut mereu.

— Acasă? ridic privirea spre el și rămân blocată în ochii lui mari și căprui ca frunzele dintr-o toamnă târzie. Uitasem privirea asta care te poartă în zare și te face să simți că orice este

posibil. E la fel de frumos pe cum mi-l aminteam și tot la fel de interzis. Singurul meu prieten. Unul pe care nu-mi permit să-l pierd indiferent de circumstanțe.

— Având în vedere faptul că ai fost..., face o pauză lungă și grea pentru el, nu pentru mine. Căci eu mi-am acceptat, oarecum, statutul. Plecată, continuă cu voce stinsă, apartamentul pe care îl aveai închiriat nu mai este. Lucrurile personale sunt la mine, așadar, cel puțin o perioadă vei locui...

— Cu tine?

— Exact!

— Dar, Ronald, nu vreau!

— Poftim? Ți se pare că ești în măsură să ridici pretenții?

— Nu voi locui cu tine și punct.

Se îndepărtează câțiva pași, se îndreaptă spre mașină și deschide ușa pentru mine.

— Urcă-te și nu mai comenta!

— Nu!

Trânțește portiera și privesc la felul cum merge în timp ce se urcă la volan. Fără să-mi mai arunce vreo privire, pornește mașina și pleacă.

Exact, pleacă.

Rămân blocată și preț de câteva clipe nu realizez ce s-a întâmplat. Apoi adevărul mă lovește tare în piept. Sunt singură în fața clădirii care mi-a fost adăpost doi ani și ceva, departe de acele femei îngrozitoare și vulgare care mi-au fost colege de cameră. Am împrumutat comportamentul și nemulțumirile lor și fără să intenționez le-am aplicat pe singurul om care a crezut în mine chiar dacă știa că sunt vinovată. Sau nevinovată. M-a trădat, așa e, dar mi-a fost alături întreaga perioadă. M-a vizitat și mi-a plătit avocatul astfel încât a reușit să mă scoată înainte cu mult timp de perioada pe care trebuia să o ispășesc.

Las rucsacul să-mi alunece pe brațe și cu grijă mă așez jos, lângă bordură. Nu, nu mă așez, ci practic mă prăbușesc. Unde e femeia aia puternică și tare? Cine a făcut-o să dispară? O urmă de lacrimă încearcă să-și facă loc, dar strâng din ochi și-mi mușc limba cât pot de tare. Nu mai vreau să plâng, nu mai pot să plâng! M-am săturat de gustul sărat al lacrimilor. De durerea din inimă și de viața pe care o duc.

Îmi adun genunchii la piept și îmi sprijin fața pe ei. Asta e clar karma. Poate merit fiecare suferință și durere. Îmi masez cu palma stângă umărul drept și încerc să uit căldura pe care am simțit-o când m-a îmbrățișat. Deja mi-e dor de el.

Motorul unei mașini, de fapt nu, motorul mașinii lui se aude și, din reflex, îmi ridic privirea. Ronald oprește în fața mea și, fără să mai coboare de data asta, deschide geamul.

— Vii sau plec definitiv?

Nu mă mai gândesc de două ori, mă ridic rapid și prind mânerul ușii. Arunc rucsacul în spate, apoi mă așez confortabil în scaun. În interiorul meu știam că o să se întoarcă, așa cum știam și că o să fie o luptă grea cu orgoliul meu și cu nemulțumirile pe care le-am adunat de-a lungul inutilei mele vieți.

— Să zicem că îți înțeleg starea, dar nu accept comportamentul ăsta de la tine, bine? Mergem acasă, te schimbi, faci baie, mănânci, apoi dormi. Mâine discutăm ca doi oameni adulți care își vor binele unul celuilalt.

— Da.

Oare chiar ne vrem binele unul celuilalt?

— Riri, sunt alături de tine, cred că ți-am dovedit asta suficient de mult, îmi spune în timp ce conduce și privește în față. Nu se uită spre mine deloc, dar eu observ cum își ține maxilarul încordat. Mâinile îi sunt încleștate pe volan. Pare

nervos, supărat. Poate se simte obligat să mă ia la el și, din ce observ, nu îi convine situația.

— Nu, Ronald. Îți este teamă să nu afle sora ta, Tina, și domnișoara „feblețea” ta că ai fost complicele meu..., iar vorbește gura fără mine. Regret rapid fiecare cuvânt, dar este adevărul și mie îmi place să fiu sinceră.

Tina este sora lui și cea mai bună prietenă a Elenei. Fac ce fac și mă lovesc de conjunctura Neînfricaterii.

— Taci! Dacă mai aduci asta în discuție, te las aici și nu mă mai întorc după tine.

— Dacă nu spun asta, nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Ești la fel de vinovat ca mine, doar că tu ai fost liber.

Trag aer în piept și-mi doresc să-l țin în mine până explodez. Nu pe Ron trebuie să mă răzbun, cel puțin nu acum, ce naiba e cu mine?

— Datorită mie ești liberă acum.

— „Datorită” ție am fost închisă.

Fir-ar! Nu vreau să avem discuția asta acum, vreau doar să-mi fac o baie și să mă afund într-un pat moale care se află într-o cameră în care respir doar eu. Încetează, R!

— Nu, Riri. Tu ai apăsat pe trăgaci, nu eu.

Îmi întorc deranjată capul spre cel care stă în stânga mea și pare chitit pe mine și pe creierii mei care sunt la limita dintre demență și realitate. Nici acum nu mă privește. Îmi vine să sar pe el și să-i întorc fața spre mine. Vreau să-l văd când vorbește despre asta.

— Ai spus că e pistol cu gloanțe oarbe, nu unul adevărat, **Ronald.**

Numele i-l spun răstit și, cu toate astea, păstrează aceeași mimică indescifrabilă. Însă tot nu mă privește!

La naiba! Toate amintirile din acea zi îmi vin în minte cu o intensitate uriașă. Am vrut să o speriem, să o accidentăm ușor,

în niciun caz să fie la un pas de moarte. Ronald nici măcar nu era implicat în planul nostru, el numai mi-a făcut rost de pistol. Când l-am sunat și i-am zis ce s-a întâmplat, a făcut tot posibilul să mă ajute. Și eu ce fac acum? Mă cert cu el?

Da! Mă cert cu el, pentru că din cauza lui am făcut ce am făcut.

2.

Riana

Drumul spre casa lui Ronald este parcurs într-o liniște totală. Observ că ieșim din oraș și presupun că nu mai locuiește în New York. Minutele trec și încerc să mă gândesc la orice altceva în afara faptului că voi locui o perioadă cu el. Cu siguranță Tina va reacționa urât, probabil va veni să-mi ceară socoteală, așa că cel mai sigur ar fi să-mi găsesc un loc de muncă și un apartament cât mai departe de Ronald și de sora lui. Asta pentru că vreau să evit orice fel de interacțiune cu..., oftez și încerc iarăși să-mi schimb gândurile cu ceva mai pozitiv. Cum ar fi o baie și o mâncare bună.

— Locuiesc în Little Falls pentru că lucrez la zece minute de apartamentul în care stau. Ronald rupe tăcerea, răspunzând întrebării mele nespuse. M-am angajat la o fermă, antrenez copiii pentru competiții și în paralel sunt în anul trei la medicină veterinară. Când voi termina, cel mai probabil, voi lucra tot aici la fermă, deoarece doctorul care se ocupă cu tratamentele cailor este bătrân și vrea să se pensioneze. În concluzie, eu îi voi lua locul, însă el este perfect de acord, deoarece încă de acum mă învață tot ce știe. Practic, îi fur din secrete, el știe și e OK cu asta.

Dezvăluiri, oh! Perfect! Numai la asta nu-mi stătea mie gândul. Puțin îmi pasă ce face el. Îmi prind limba între dinți și îmi doresc să nu mai gândesc tâmpenii. De parcă ar împiedica gândul meu să-mi aducă în prim-plan tot felul de situații. Mă

bucur pentru el, chiar dacă nu pare. La dracu', nu, nu mă bucur pentru el!

Îl privesc și observ fericirea cu care vorbește. S-a dus cu starea mea, mă încercă un sentiment de gelozie. Și eu îmi doream să antrenez copii și să lucrez la o fermă. Preferabil, ferma mea. Numai că eu sunt o criminală care nu are nimic, în schimb Ellie are și iubit bogat și fermă. Are un copil pe care să-l crească și oameni care îi sunt alături. Eu îl am doar pe Ronald care nu-mi va fi suficient, însă pentru moment sper că e tot ce am nevoie.

— Crezi că aș putea lucra și eu acolo? Cu tine?

Atât eu, cât și el, suntem surprinși de întrebarea mea. Ne întoarcem capul în același timp și ne privim preț de câteva secunde, suntem mirați amândoi, apoi ne reluăm poziția. Ce mi-a venit să zic asta? Părea că am învățat să gândesc înainte să vorbesc. Încep să cred că ar fi bine să mă întorc printre criminali și oameni fără suflet. Își întoarce iarăși capul spre mine preț de două secunde, sunt două pentru că le număr în gând. Privirea îi este răătăcită și ochii îi par foarte triști. Așa arată un om care compătimentește pe altul, adică pe mine. Îi este milă de mine. Mă simt și mai prost acum.

— Vrei să lucrezi? Mă gândeam să stai câteva zile să te aduni.

— M-am adunat în închisoare cât pentru o viață. Știi, nu vreau să fiu o pacoste pe capul tău, vreau să lucrez și apoi să-mi închiriez un apartament, să locuiesc singură.

Iau o gură de aer și o țin în mine câteva secunde, iar apoi o expir cu un oftat înfundat. Îmi vreau viața înapoi, vreau liniște și singurătate. Vreau să fiu departe de el. Înghit saliva din gură și-mi duc degetele spre gât. Am două alunite pe o parte și cealaltă a gâtului, exact în dreptul amigdalelor, astfel când mi-l

cuprind cu palma, degetul mare și mijlociul le ating pe ambele în același timp. Pare un gest nesemnificativ, dar pe mine mă liniștește teribil. Mama îmi spunea când eram copil că aceste alunițe sunt norocul meu. Am crezut-o până când soarta mi i-a luat și pe ea și pe tata. De atunci urăsc aceste alunițe, dar cu toate astea mă calmează repede când simt că mă prăbușesc emoțional.

— Nu e vorba despre asta și știi. Vreau să-mi reiau activitățile.

Nu e totul despre el, ci doar despre mine. Și da! M-am săturat de toți, nu doar de tine sau de mine, îi spun în gând, altfel aș dormi afară.

Se pare că știi să gândesc înainte să vorbesc.

— E o chestie care mă roade pe interior de mult timp. De ce Jason a declarat că el conducea mașina când a avut loc accidentul? Știu că tu ai fost la volan, dar de ce și-a asumat el toată vina și a stat închis fără să declare adevărul?

Eu sunt aia nevorbită după perioada în care am stat închisă, dar se pare că el e cel care vrea să afle informații. Nu am discutat prea multe în puținele vizite pe care mi le-a făcut la pușcărie. Doar ne-am îmbrățișat și am simțit că este raza mea de soare într-un întuneric absolut. Întunericul cauzat de el. Nu a profitat de mine și de instabilitatea mea emoțională, drept dovadă, nu știe secretele din spatele cortinei. Însă am apreciat că m-a ținut în brațe și mi-a transmis putere și curaj. L-am crezut, chiar dacă eram închisă și el liber. Am crezut că mă ajută, chiar dacă mă mințise în legătură cu pistolul. L-am vrut aproape de mine pentru că mă simțeam a nimănu.

Oarecum am început să simt acea atracție pe care o aveam pentru el cu mult timp în urmă. Când eram colegi la clubul de echitație. Sau doar asta îmi dădea creierul meu de înțeles. Era

totuși singurul bărbat care mă vizita. În unele zile îmi venea să sar pe el. Hormonii îmi erau încinși în prezența lui. Mirosea a parfum și a libertate. A pat moale și a plăceri nebănuite. Sau poate așa îmi doream să fie. Poate mă foloseam de el pentru a putea ieși din închisoare. Orice intenție am avut, cu siguranță o voi clarifica în perioada în care voi locui cu el. O să încerc să fiu distantă și să-l tratez ca pe un amic. Fanteziile mele sunt închise în fundul minții și cheia e dusă la mama mamelor.

Jason este fostul meu iubit, unul care m-a adorat mai mult decât pe propria lui viață, cum nu cred că o va mai face altcineva vreodată. Doar că a greșit comportându-se cu mine de parcă eram o marionetă în mâinile lui. M-am îndepărtat puțin câte puțin până sentimentele mi-au dispărut complet. Credeam că îl iubesc, dar am avut timp să reflectez și am realizat că era doar o atracție insuficientă, de aceea m-am lepădat de el când trebuia să-i fiu alături.

— Eu și Jason treceam printr-o perioadă grea. Voia să mă mut la el acasă, să ne căsătorim, să avem copii. Însă eu i-am zis că vreau să ne despărțim. A coincis cu faptul că el băuse și eu conduceam. A început să-mi reproșeze chestii, multe chestii. Urăsc clipele în care oamenii îmi scot ochii pentru ajutorul pe care mi l-au oferit. (Bat un subtil apropo la el). Supărată, m-am încăpățânat să depășesc un tir, pentru că drumul pe care mergeam avea două benzi puteam să o fac liniștită. De pe banda cealaltă a venit alt tir, unul care nu făcea nimic greșit, însă în momentul în care am fost toți trei în paralel, curentul produs de cele două mi-a făcut mașina să intre într-un balans îngrozitor. M-am speriat și nu am mai putut ține volanul drept. Când tirul de pe cealaltă bandă a trecut de mine, am pierdut definitiv controlul mașinii și am intrat frontal în mașina care circula regulamentar în spatele mastodontului care dispăruse din raza mea vizuală.